

Ще не все втрачено

Одного приємного сонячного дня Іполит Собакевич, короткошерста такса в самісінькому розквіті сил, порався на кухні в чудовому настрої. Він саме закінчив наводити лад у шафі з килимками, ще раніше помив вікна, а тепер із друшляком у лапці чекав, поки доваряться спагеті. Іполит задумав їх приготувати в болонському соусі. І цей чудовий, «смачний», милий намір несподівано став причиною його великої радості.

Сонце світило, вікна блищали, а серце Собакевича сповнювало блаженство. І таке велике, що зненацька в нього виникло бажання потанцювати. Тож він затанцював — отак, із друшляком у лапці. А коли цього виявилось замало, він вирішив поділитися своєю радістю з іншими. Отож Іполит схопився за телефон і подзвонив до свого найкращого друга, кота Алоїза Киціана, щоб запросити його на обід. Потім він підтюпцем побіг до спагеті. А оскільки вони були ще не готові, а блаженство в серці хлюпало через край, Собакевич дещо надумав. Якщо того блаженства в ньому так багато, то він наділить ним близьких і далеких (хоча, мабуть, занадто далеких) знайомих із собачої соцмережі «Собача Будка».

Він не заходив туди дуже часто, але багато чув про те, що «Собача Будка» — це фантастичне місце. Отже, він зробив собі знімок на тлі чистих вікон і помістив їх на своєму профілі з підписом: «Я щасливий, бо варю обід». А принагідно пробігся очима й по інших профілях. Одначе через те, що він побачив, раптово

зник його апетит на болонський соус, немовби його ніколи й не було.

Адже з монітора на нього вискочили кубки-нагороди з виставок, медалі з усіляких там показів, а також посмішки з-під пальм і з басейнів. Знайомий кокер-спаніель гордо демонстрував гігантську

індіанську корону з пір'я, а одна пуделька — павиний хвіст. Собакевич зроду-віку не бачив жодного собаки в короні з пір'я, не кажучи вже про павиний хвіст. А ці підписи! «Я махаю до вас із найвищої гори світу!», «Я щойно виграла в конкурсі танців!», «Я найкращий дресирувальник миші. Ось мій диплом із відзнакою». І ніхто, ніхто не сфотографувався з друшляком для зціджування макаронів! Ніхто, ніхто не написав, що щасливий, бо помив, бач, вікна.

І вмить задоволення від приємного і корисно проведеного дня змінилося у серці Іполита Собакевича на заздрощі й відчуття, що він повний невдаха.

Атож, він єдина такса, яка не може перед світом і знайомими з «Собачої Будки» абсолютно нічим похвалитися. Ані диплома, ані пальми, ані навіть маленького басейну. А ще він ніколи не дресував мишей, мало того — він із ними дружив! Після тривалих понурих роздумів Іполит цілком і повністю видалив уже неактуальний радісний запис, вимкнув комп'ютер і поплентався цідити спагеті, які до того часу вже встигли приклеїтися до горщика.

— Я навіть спагеті не вмю як слід зварити, ох, я нікчема, який же я нікчема... Все пропало... Як нема чим козирнути, то нема чого пхатися в ту «Собачу Будку», — бубонів він собі під носа, накриваючи на стіл.

— «Собача Будка»? — зацікавився Киціан, який саме нагодився і стояв на порозі. — Ти говориш про це дивне місце, що створили собаки, аби між собою вихвалитися?

— А хіба коти не мають свої «Будки» в Інтернеті? — здивувався Собакевич.

— Звісно, що ні! Ми, коти, не любимо з кимось порівнюватися — ми для цього надто виняткові, — пирхнув Киціан і поставив на стіл пляшку дощової води. — Свіженька, прямо з калюжі, я ж саме на обід прийшов.

Присутність найкращого друга справила таке гарне враження, що Іполит перестав думати про «Собачу Будку», і хоч дивовижне блаженство вже не повернулося,

та коли вони сіли до щедро заставленого столу й запалили свічки, він почувався цілком непогано. Болонський соус ароматно пахнув, зелені прянощі додавали йому краси, а полум'я свічок — затишку.

— Якщо зробити знімок згори, то це виглядатиме майже як у ресторані, — сказав Іполит, задираючи голову.

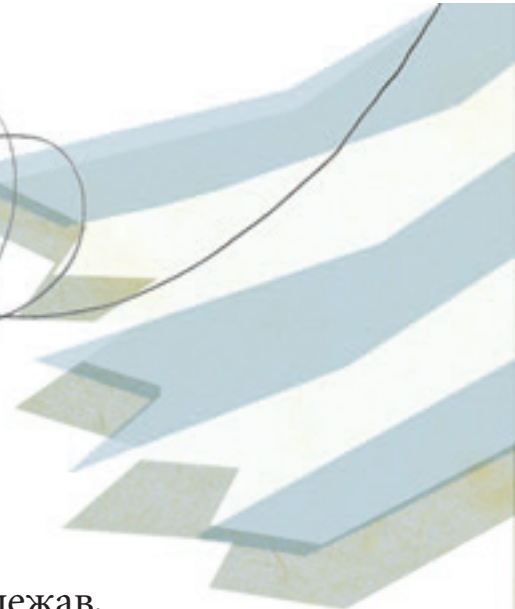
— Про що ти говориш? — не втямив Киціан, занурений із головою в мисочку дощової води.

— Та так, ні про що... Я тільки міркую, чому на фотографіях усе виглядає зовсім інакше, ніж у реальності. Навіть дуже маленький басейн здається значно кращим, ніж дивовижне блаженство... — зітхнув Собакевич і враз пожвавішав: — А може... А може, я собі побудую басейн? Що ти на це скажеш, Алоїзе?

Обдурена пам'ять

Посеред дня Іполит Собакевич, скрутившись рогаликом, лежав, як завжди, на своєму улюбленому кріслі біля каміна і, як зазвичай, збирався подрімати. По шибці ліниво стікали краплі дощу, а все навколо було туманне й сонне. «Нічого не хочу, тільки спати...» — подумав Собакевич.

Він заплющив очі, глибоко зітхнув і вже збирався заснути, коли раптом крізь дірку у вікні вітер заніс запах мокрого листя. Запах, який нагадав Іполиту один прикрий випадок із минулого. Точнісінько так пахло на вулиці Змінній того дня, коли він посварився з Киціаном і той обізвав його «тупим, як качалка для тіста».

— Пам'ятаєш, як було тобі тоді прикро? — запитав голос у його голові.

— Авжеж, ще й як пам'ятаю! — гавкнув Іполит.

— Чи робить так найкращий приятель? — допитувався далі той голос.

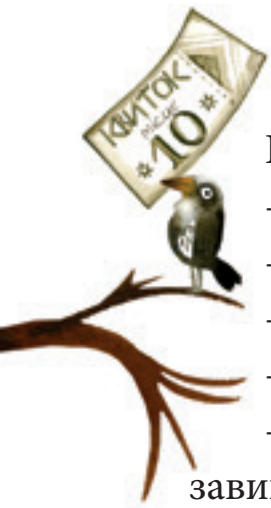
Відповідь од Собакевича не забарилася. Бо враз усі ті погані слова, які Іполит коли-небудь чув, та всі неприємності, яких коли-небудь зазнав, постали в його пам'яті немов живі, безжально розтоптавши тоненьку павутину сну.

— А ти пам'ятаєш?! А пам'ятаєш?.. — Немилі спогади вдиралися йому в голову один перед другим, і один гірший від другого.

— Авжеж, пам'ятаю, — щоразу відповідав Собакевич, і з кожною відповіддю ставав дедалі нещаснішим. Аж поки нарешті йому зробилося так розпачливо й сумно, що він завив. Спочатку тихенько, а потім дедалі голосніше...

Іполит припинив вити й понюхав.

— Справді мої улюблені. Віденські. Звідки ти це знав? — облизався Іполит.

— Як це звідки? Я ж бо твій найкращий друг, — муркнув Киціан.

— Неправда! — гаркнув Собакевич. — Найкращі друзі так не роблять!

— Не приносять сардельок? — ворухнув вусами спантеличений Киціан.

— Не говорять на приятеля: «Ти тупий, як качалка для тіста»! — розпачливо завив Іполит.

— Чи ти здурів? Це було ще два роки тому, — нявкнув Киціан і проспівав: — Що було, того не стало, наче язиком злизало. До того ж я просив у тебе за це вибачення чотири рази. І взагалі, чому ти саме тепер це пригадав?

— Воно само пригадалося... — зітхнув Собакевич. — Прийшло із запахом мокрого листя і ніяк не хоче забуватися.

Киціанові стало шкода Іполита. Бо хоч цей нестриманий пес інколи справді поводився як не дуже мудра качалка для тіста, проте це не змінювало того факту, що він все одно був його найкращим приятелем.

— Ми йдемо на прогулянку! — вирішив Киціан.

— Зараз? Там же мокро. — Іполит понуро глянув на вікно, а потім на свої короткі лапки.

— Саме зараз. Це найкращий спосіб обдурити твою пам'ять, — упевнено заявив Киціан. — Взувай-но калоші.

А потім вони вирушили на прогулянку Змінною вулицею.

Притулившись один до одного під спільною парасолькою, вони розповідали кумедні історії і згадували найсмачніші рецепти віденських сардельок. І з кожним кроком мокре листя вбирало новий запах добрих спогадів, а м'який туман, як гумка, стирав усе, що було прикре й неміле. Коли туман упав на землю, пам'ять Іполита Собакевича була вже повністю обдурена і дуже цим задоволена.

